Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2019. gada 24. janvārī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Direktīva 1999/37/EK – Transportlīdzekļu reģistrācijas dokumenti – Reģistrācijas apliecībās iztrūkstošas ziņas – Savstarpēja atzīšana – Direktīva 2007/46/EK – Transportlīdzekļi, kas izgatavoti pirms tehnisko prasību saskaņošanas Eiropas Savienības līmenī – Pārveidojumi, kas ietekmē transportlīdzekļa tehniskos parametrus

Lietā C-326/17

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Raad van State* (Valsts padome, Nīderlande) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2017. gada 24. maijā un kas Tiesā reģistrēts 2017. gada 31. maijā, tiesvedībā

Directie van de Dienst Wegverkeer (RDW)

pret

X,

Y

un

X,

Y

pret

Directie van de Dienst Wegverkeer (RDW),

un

Directie van de Dienst Wegverkeer (RDW)

pret

Z,

* Tiesvedības valodas – angļu un holandiešu.

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: septītās palātas priekšsēdētājs T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], kas pilda ceturtās palātas priekšsēdētāja pienākumus, tiesneši K. Jirimē [*K. Jürimäe*], K. Likurgs [*C. Lycourgos*], E. Juhāss [*E. Juhász*] (referents) un K. Vajda [*C. Vajda*],

ģenerāladvokāts: N. Vāls [*N. Wahl*],

sekretāre: M. Ferreira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2018. gada 7. jūnija tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

– *Directie van de Dienst Wegverkeer (RDW)* vārdā – *C. B. J. Maenhout*, pārstāvis, kuram palīdz *M. van Heezik*, *advocaat*,

– X un Y vārdā – *C. B. Krol Dobrov*, pilnvarnieks,

– Z vārdā – *S. J. C. van Keulen*, *advocaat*,

– Nīderlandes valdības vārdā – *M. Bulterman*, *M. Noort*, *M. Gijzen* un *P. Huurnink*, pārstāves,

– Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *F. Meloncelli*, *avvocato dello Stato*,

– Norvēģijas valdības vārdā – *R. Nordeide* un *C. Anker*, pārstāvji,

– Eiropas Komisijas vārdā – *M. Huttunen* un *A. Nijenhuis*, kā arī *N. Yerrell*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2018. gada 20. septembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretējamas Padomes Direktīvas 1999/37/EK (1999. gada 29. aprīlis) par transportlīdzekļu reģistrācijas dokumentiem (OV 1999, L 138, 57. lpp.) un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2007/46/EK (2007. gada 5. septembris), ar ko izveido sistēmu mehānisko transportlīdzekļu un to piekabju, kā arī tādiem transportlīdzekļiem paredzētu sistēmu, sastāvdaļu un atsevišķu tehnisku vienību apstiprināšanai (pamatdirektīva) (OV 2007, L 263, 1. lpp.), tiesību normas.

2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā, pirmkārt, *Directie van de Dienst Wegverkeer* (*RDW*) (Ceļu satiksmes dienesta direkcija, Nīderlande, turpmāk tekstā – "*RDW*") prasībā pret personām X un Y un, otrkārt, šo nupat minēto personu prasībā pret *RDW*, kā arī tiesvedībā starp *RDW* un personu Z par *RDW* atteikšanos atzīt citu dalībvalstu izdotas transportlīdzekļu reģistrācijas apliecības un reģistrēt šos transportlīdzekļus Nīderlandē.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Direktīva 70/156

3 Padomes Direktīvas 70/156/EEK (1970. gada 6. februāris) par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz mehānisko transportlīdzekļu un to piekabju tipa apstiprinājumu (OV 1970, L 42, 1. lpp.), redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Padomes Direktīvu 92/53/EEK (1992. gada 18. jūnijs) (OV 1992, L 225, 1. lpp.), (turpmāk tekstā – "Direktīva 70/156") 2. pantā "Definīcijas" ir paredzēts:

"Šajā direktīvā:

[..]

– transportlīdzeklis ir jebkurš pabeigts vai nepabeigts mehāniskais transportlīdzeklis, kuru paredzēts izmantot uz ceļa, kuram ir vismaz četri riteņi un kura maksimālais projektētais ātrums pārsniedz 25 km/h, kā arī to piekabes, izņemot transportlīdzekļus, kas pārvietojas pa sliedēm, kā arī lauksaimniecības un mežsaimniecības traktorus un jebkurus pārvietojamus mehānismus,

[..]."

Direktīva 1999/37

4 Direktīvas 1999/37 3.–6. un 9. apsvērumā ir teikts:

"(3) [..] reģistrācijas apliecības formas un satura saskaņošana atvieglos tās izpratni un tādējādi uzlabos dalībvalstīs reģistrētu transportlīdzekļu brīvu kustību pa ceļiem citu dalībvalstu teritorijā;

(4) [..] ir jābūt iespējai pēc reģistrācijas apliecības pārbaudīt, vai persona, kam vadītāja apliecība izsniegta saskaņā ar Padomes 1991. gada 29. jūlija Direktīvu 91/439/EEK par vadītāju apliecībām [(OV 1991, L 237, 1. lpp.)], brauc tikai ar tās kategorijas transportlīdzekļiem, kuriem tai ir atļauja; tā kā šādas pārbaudes palīdz uzlabot drošību uz ceļiem;

(5) [..] visas dalībvalstis kā priekšnoteikumu tāda transportlīdzekļa reģistrācijai, kas iepriekš bijis reģistrēts citā dalībvalstī, prasa dokumentu, kas apliecina transportlīdzekļa reģistrāciju un tehniskos parametrus;

(6) [..] reģistrācijas apliecību saskaņošana veicinās tādu transportlīdzekļu atkārtotu izmantošanu, kas iepriekš reģistrēti citā dalībvalstī, kā arī veicinās pareizu iekšējā tirgus darbību;

[..]

(9) [..] lai sekmētu pārbaudes, kas īpaši paredzētas cīņai ar krāpšanu un zagtu transportlīdzekļu nelegālu tirdzniecību, ir lietderīgi izveidot ciešu dalībvalstu sadarbību, kas pamatojas uz efektīvu informācijas apmaiņu."

5 Šīs direktīvas 1. pantā ir noteikts:

"Šo direktīvu piemēro dokumentiem, kas izdoti dalībvalstīs, reģistrējot transportlīdzekļus.

Tas neietekmē dalībvalstu tiesības izmantot transportlīdzekļu pagaidu reģistrācijai dokumentus, kas varētu neatbilst visām šīs direktīvas prasībām."

6 Minētās direktīvas 2. pantā ir paredzēts:

"Šajā direktīvā:

a) "transportlīdzekļi": ir visi transportlīdzekļi, kā noteikts 2. pantā [..] Direktīvā 70/156/EEK [..], kā arī 1. pantā Padomes 1992. gada 30. jūnija Direktīvā 92/61/EEK par divriteņu vai trīsriteņu mehānisko transportlīdzekļu tipa apstiprinājumu [(OV 1992, L 225, 72. lpp.)];

b) "reģistrācija": ir administratīva atļauja izmantot transportlīdzekli ceļu satiksmē, kas saistīta ar transportlīdzekļa identifikāciju un sērijas numura izdošanu, ko dēvē par reģistrācijas numuru;

c) "reģistrācijas apliecība": ir dokuments, kas apliecina, ka transportlīdzeklis ir reģistrēts kādā dalībvalstī;

d) "reģistrācijas apliecības turētājs": ir persona, kuras vārdā transportlīdzeklis ir reģistrēts."

7 Direktīvas 1999/37 3. pants ir formulēts šādi:

"1. Dalībvalstis izdod reģistrācijas apliecību transportlīdzekļiem, uz kuriem attiecas reģistrācija saskaņā ar šo valstu tiesību aktiem. Apliecībai ir vai nu tikai viena daļa, saskaņā ar I pielikumu, vai divas daļas, saskaņā ar I un II pielikumu.

Dalībvalstis var atļaut dienestiem, ko tās izraugās šim mērķim, jo īpaši ražotāju dienestiem, aizpildīt reģistrācijas apliecību tehnisko datu sadaļas.

2. Ja pirms šīs direktīvas īstenošanas reģistrētam transportlīdzeklim izdod jaunu reģistrācijas apliecību, dalībvalstis izmanto šajā direktīvā noteikto apliecības paraugu un var lemt tajā sniegt tikai tās ziņas, par ko ir pieejami vajadzīgie dati.

3. Reģistrācijas apliecībā minētos datus saskaņā ar I un II pielikumu sniedz ar šajos pielikumos norādītajiem saskaņotajiem Kopienas kodiem."

8 Šīs direktīvas 4. pantā ir noteikts:

"Ievērojot šo direktīvu, reģistrācijas apliecību, ko izsniegusi kāda dalībvalsts, atzīst pārējās dalībvalstīs, lai transportlīdzekli identificētu starptautiskajā satiksmē vai pārreģistrētu citā dalībvalstī."

9 Minētās direktīvas 8. panta 1. punktā ir paredzēts, ka līdz 2004. gada 1. jūnijam dalībvalstīs stājas spēkā tās prasību izpildei vajadzīgie normatīvie un administratīvie akti.

Direktīva 2007/46

10 Direktīvas 2007/46 1. pantā "Temats" ir paredzēts:

"Ar šo direktīvu ir izveidota saskaņota administratīvu noteikumu un vispārēju tehnisku prasību sistēma, kā apstiprināt visus jaunos transportlīdzekļus, kas ir tās darbības jomā, kā arī tādiem transportlīdzekļiem paredzētas sistēmas, sastāvdaļas un atsevišķas tehniskas vienības, lai [Eiropas Savienībā] atvieglotu to reģistrāciju, pārdošanu un nodošanu ekspluatācijā.

[..]"

11 Šīs direktīvas 2. panta "Darbības joma" 1. punktā ir noteikts:

"Šī direktīva attiecas uz vienā vai vairākos posmos konstruētu un izgatavotu, izmantošanai uz autoceļiem paredzētu transportlīdzekļu apstiprināšanu, kā arī uz tādu sistēmu, sastāvdaļu un atsevišķu tehnisku vienību tipa apstiprināšanu, kuras konstruētas un izgatavotas šādiem transportlīdzekļiem.

Tā attiecas arī uz šādu transportlīdzekļu individuālu apstiprināšanu.

Šo direktīvu piemēro arī sastāvdaļām un aprīkojumam, kas ir paredzēts transportlīdzekļiem, uz ko attiecas šī direktīva."

12 Minētās direktīvas 3. pantā "Definīcijas" ir paredzēts:

"Ja vien šajā direktīvā un IV pielikumā uzskaitītajos normatīvajos aktos nav paredzēts citādi, piemēro šādas definīcijas:

[..]

11. "mehāniskais transportlīdzeklis" ir jebkurš motorizēts transportlīdzeklis, kurš pārvietojas ar savu spēku, kuram ir vismaz četri riteņi un kurš ir pabeigts, vairākos posmos pabeigts vai nepabeigts, un kura maksimālais projektētais ātrums pārsniedz 25 km/h;

12. "piekabe" ir jebkurš riteņu transportlīdzeklis bez motora, konstruēts un izgatavots tā, lai to vilktu ar mehānisko transportlīdzekli;

13. "transportlīdzeklis" ir jebkurš mehāniskais transportlīdzeklis vai piekabe, kā definēts 11. un 12. punktā;

[..]

19. "nepabeigts transportlīdzeklis" ir jebkurš transportlīdzeklis, kas ir jāpabeidz vēl vismaz vienā posmā, lai tas atbilstu šīs direktīvas attiecīgajām tehniskajām prasībām;

20. "vairākos posmos pabeigts transportlīdzeklis" ir transportlīdzeklis, kas iegūts vairākposmu tipa apstiprināšanas procesā un kas atbilst šīs direktīvas attiecīgajām tehniskajām prasībām;

21. "pabeigts transportlīdzeklis" ir jebkurš transportlīdzeklis, kas nav jāpabeidz, lai tas atbilstu šīs direktīvās attiecīgajām tehniskajām prasībām;

[..]."

13 Direktīvas 2007/46 4. panta 3. punkts ir formulēts šādi:

"Dalībvalstis reģistrē vai ļauj pārdot vai nodot ekspluatācijā vienīgi tādus transportlīdzekļus, sastāvdaļas un atsevišķas tehniskas vienības, kas atbilst šīs direktīvas prasībām.

Tās neaizliedz, neierobežo un netraucē reģistrēt, pārdot, nodot ekspluatācijā vai lietot uz ceļiem transportlīdzekļus, sastāvdaļas vai atsevišķas tehniskas vienības ar pamatojumu, kas saistīts ar uzbūves un darbības aspektiem, uz ko attiecas šī direktīva, ja tie atbilst tajā ietvertajām prasībām."

14 Šīs direktīvas 24. pantā "Individuāli apstiprinājumi" ir noteikts:

"1. Konkrētiem transportlīdzekļiem, neatkarīgi no tā, vai tie ir unikāli, dalībvalstis var nepiemērot vienu vai vairākus šīs direktīvas noteikumus vai vienu vai vairākus IV vai XI pielikumā uzskaitītus normatīvus aktus, ja tajos ir paredzētas attiecīgas alternatīvas prasības.

Šā punkta pirmajā daļā minētos noteikumus dalībvalsts nepiemēro vienīgi tad, ja ir pamatoti iemesli tā rīkoties.

"Alternatīvas prasības" ir administratīvi noteikumi un tehniskas prasības, ar ko tiecas nodrošināt tādu ceļu satiksmes drošības un apkārtējās vides aizsardzības līmeni, kas pēc iespējas ir līdzvērtīgs, attiecīgi, IV vai XI pielikumā paredzētajam.

[..]

6. Individuāla apstiprinājuma derīgums attiecas vienīgi uz apstiprinājuma piešķirējas dalībvalsts teritoriju.

Ja pieteikuma iesniedzējs vēlas citā dalībvalstī pārdot, reģistrēt vai nodot ekspluatācijā transportlīdzekli, tad transportlīdzeklim ir jābūt piešķirtam individuālam apstiprinājumam; apstiprinājuma piešķirēja dalībvalsts pieteikuma iesniedzējam pēc lūguma izsniedz dokumentu par tehniskām prasībām, saskaņā ar kurām transportlīdzeklis ir apstiprināts.

Cita dalībvalsts ļauj pārdot, reģistrēt vai nodot ekspluatācijā transportlīdzekli, par ko kādā dalībvalstī saskaņā ar šo pantu ir izsniegts individuāls apstiprinājums, ja vien nav pamatotu iemeslu uzskatīt, ka tehniskie noteikumi, ar ko saskaņā apstiprināts transportlīdzeklis, nav līdzvērtīgi tiem, ko piemēro attiecīgā valstī.

7. Pēc izgatavotāja vai transportlīdzekļa īpašnieka lūguma dalībvalsts piešķir individuālu apstiprinājumu transportlīdzeklim, kas atbilst šai direktīvai un attiecīgi IV vai XI pielikumā uzskaitītiem normatīviem aktiem.

Tādā gadījumā dalībvalsts atzīst individuālu apstiprinājumu un ļauj transportlīdzekli pārdot, reģistrēt un nodot ekspluatācijā.

[..]"

15 Saskaņā ar minētās direktīvas 26. pantā "Transportlīdzekļu reģistrācija, pārdošana un nodošana ekspluatācijā" noteikto:

"1. Neskarot 29. un 30. pantu, dalībvalstis reģistrē transportlīdzekļus un ļauj tos pārdot un nodot ekspluatācijā vienīgi tad, ja tiem ir saskaņā ar 18. pantu izsniegts derīgs atbilstības sertifikāts.

Dalībvalsts ļauj pārdot nepabeigtus transportlīdzekļus, bet, kamēr tie nav pabeigti, var atteikt to pastāvīgu reģistrāciju un nodošanu ekspluatācijā.

[..]"

16 Direktīvas 2007/46 48. pantā "Transponēšana" ir noteikts:

"1. Dalībvalstis līdz 2009. gada 29. aprīlim pieņem un publicē normatīvos un administratīvos aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu būtiskus šīs direktīvas grozījumus. Dalībvalstis tūlīt dara zināmu Komisijai šo noteikumu tekstu.

Dalībvalstis minētos noteikumus piemēro no 2009. gada 29. aprīļa.

[..]”

17 Direktīvas 2007/46 49. pantā “Atcelšana” ir paredzēts:

“Ar šo Direktīva 70/156/EEK tiek atcelta no 2009. gada 29. aprīļa, neskarot dalībvalstu pienākumus attiecībā uz termiņiem, kad XX pielikuma B daļā uzskaitītās direktīvas transponējamas attiecīgo valstu tiesību aktos.

Atsauces uz atcelto direktīvu uzskata par atsaucēm uz šo direktīvu, un tās lasa saskaņā ar XXI pielikumā ietverto atbilstības tabulu.”

Direktīva 2009/40/EK

18 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2009/40/EK (2009. gada 6. maijs) par mehānisko transportlīdzekļu un to piekabju tehniskajām apskatēm (OV 2009, L 141, 12. lpp.) 2. apsvērumā ir teikts, ka “atbilstīgi kopējai transporta politikai dažām ceļu satiksmes nozarēm Kopienā būtu jādarbojas ar vislabvēlīgākajiem nosacījumiem, ciktāl tas attiecas uz drošību un konkurences nosacījumiem, kādus pārvadātājiem piemēro dalībvalstīs”.

19 Šīs direktīvas 1. pantā ir noteikts:

“1. Katrā dalībvalstī tajā reģistrētajiem mehāniskajiem transportlīdzekļiem un to piekabēm un puspiekabēm periodiski veic tehniskās apskates saskaņā ar šo direktīvu.

2. Tehnisko apskašu biežums ir noteikts un pārbaudāmo transportlīdzekļu kategoriju un pārbaudāmo rādītāju saraksts ir iekļauts I un II pielikumā.”

20 Minētās direktīvas 3. panta 2. punkts ir formulēts šādi:

“Pierādījumus, kas citā dalībvalstī izdoti, lai pierādītu, ka attiecīgajā dalībvalstī reģistrētam mehāniskajam transportlīdzeklim un tā piekabei vai puspiekabei ir sekmīgi nokārtota tehniskā apskate, kas atbilst vismaz šīs direktīvas noteikumiem, visas dalībvalstis atzīst tā, it kā tās pašas būtu izdevušas šos pierādījumus.”

21 Šīs pašas direktīvas 5. panta a) punktā ir noteikts:

“Neskarot I un II pielikumu, dalībvalstis var:

a) paredzēt pirmās obligātās tehniskās apskates dienu pirms šajā direktīvā noteiktā termiņa un attiecīgā gadījumā prasīt, lai transportlīdzeklim tiek veikta apskate pirms reģistrācijas.”

Nīderlandes tiesības

22 *Wegenverkeerswet* 1994 (1994. gada Ceļu satiksmes likums) 52.a panta 1. punktā ir noteikts, ka “*RDW* izdod reģistrācijas apliecību, kas apliecina ierakstu transportlīdzekļu reģistrā, norādot reģistrācijas apliecības turētāja vārdu”.

23 *Kentekenreglement* (Noteikumi par reģistrācijas apliecībām) 25.b pantā ir noteikts:

"1. Persona, kuras īpašumā vai turējumā atrodas tāds transportlīdzeklis, kuru tas lūdz pirmo reizi reģistrēt ar reģistrācijas apliecības turētāja vārda norādi un kurš pirms tam ir bijis reģistrēts citā Eiropas Savienības dalībvalstī, iesniedz šajā dalībvalstī izdotās reģistrācijas apliecības I daļu un – ja ir tikusi izdota II daļa – arī šo II daļu.

2. Šā panta 1. punktā minētā reģistrācija ar reģistrācijas apliecības turētāja vārda norādi tiek atteikta, ja reģistrācijas apliecības II daļa – lai arī tā ir tikusi izdota – netiek iesniegta.

3. Izņēmuma gadījumos *RDW*, atkāpjoties no šā panta 2. punkta noteikumiem, drīkst reģistrēt transportlīdzekli un norādīt reģistrācijas apliecības turētāja vārdu, ja vien tās dalībvalsts kompetentās iestādes, kurā transportlīdzeklis bija iepriekš reģistrēts, ir rakstiski vai elektroniski apstiprinājušas, ka pieteicējam ir tiesības lūgt tā reģistrāciju citā dalībvalstī.

4. *RDW* glabā iesniegtos reģistrācijas dokumentus vai to daļas sešus mēnešus un par to informē reģistrācijas apliecību izdevušās dalībvalsts iestādes divu mēnešu laikā no to iesniegšanas dienas. Pēc reģistrācijas apliecību izdevušo dalībvalsts iestāžu lūguma *RDW* tām nosūta iesniegtos reģistrācijas dokumentus."

Pamatlietas un prejudiciālie jautājumi

24 Gan personas X un Y, gan persona Z katra attiecīgi 2014. gada 14. janvārī un 10. jūnijā iesniedza pieteikumu *RDW* mehāniskā transportlīdzekļa reģistrēšanai Nīderlandes transportlīdzekļu reģistrā. Viens no šiem transportlīdzekļiem 1950. gadā tika izgatavots *Bentley Motors Limited* ražotnē, kura tajā iestrādāja transportlīdzekļa identifikācijas numuru (*Vehicle identification number*, turpmāk tekstā – "*VIN*") B28J0, un tajā pašā gadā tika reģistrēts Anglijā. Otru transportlīdzekli 1938. gadā izgatavoja *Alvis Car and Engineering Company Limited*, kura šajā transportlīdzeklī iestrādāja *VIN* 14827.

25 "Bentley" markas transportlīdzeklis 2013. gadā tika būtiski pārveidots. 2013. gada 29. oktobrī Beļģijas iestādes attiecībā uz šo transportlīdzekli izdeva reģistrācijas apliecību, kurā ziņas par to bija norādītas konspektīvi. Iesniedzējtiesa paskaidro, ka 2014. gada februārī veiktās šā transportlīdzekļa apskates rezultātā ir konstatēts, ka tas tagad sastāv no "Bentley Mark VI" šasijas, "Rolls-Royce" astoņu cilindru vienrindas dzinēja un jaunas, atšķirīga izskata virsbūves, kas balstīta uz "Bentley Speed Six" modeļa, un ka tā šasija un transmisija lielā mērā ir saglabātas. Ņemot vērā oriģinālā modeļa pārveidojumus, *RDW* ar 2014. gada 10. februāra lēmumu noraidīja X un Y iesniegto pieteikumu ierakstīšanai transportlīdzekļu reģistrā.

26 Pamatojoties uz kompetentās Beļģijas iestādes 2014. gada 19. maijā izdoto otro reģistrācijas apliecību, 2014. gada 4. jūnijā personas X un Y iesniedza jaunu reģistrācijas pieteikumu. 2014. gada 18. jūlija vēstulē *RDW* darīja zināmu, ka Beļģijas iestādēm ir nosūtīts lūgums sniegt informāciju. No atbildēm uz šo lūgumu izrietot, ka Beļģijas iestādes reģistrācijas apliecību esot izdevušas, pamatojoties uz sākotnējo Anglijā 1950. gadā izdoto reģistrācijas apliecību. Ievērojot šo informāciju, *RDW* ar 2014. gada 27. augusta lēmumu šo otro reģistrācijas pieteikumu noraidīja.

27 Arī "Alvis" markas mehāniskais transportlīdzeklis, attiecībā uz kuru 2013. gada 14. oktobrī, pamatojoties uz ražotāja sagatavotajos pavaddokumentos esošajām ziņām, ir izdota reģistrācijas apliecība Anglijā, vairākkārt ir būtiski pārveidots. Tāpēc, lai varētu izlemt par personas Z iesniegto reģistrācijas pieteikumu, *RDW* lūdza kompetentajai Anglijas iestādei sniegt informāciju. Šī nupat minētā iestāde tai darīja zināmu, ka šo transportlīdzekli tā ir reģistrējusi, pamatojoties uz ražotāja sagatavotajos pavaddokumentos esošajām ziņām, kā arī fotoattēliem un informāciju, ko sniedzis kāds

transportlīdzekļu īpašnieku klubs. Turklāt *RDW* neizdevās saņemt atbildi par to, pamatojoties uz kādām tieši ziņām par "Alvis", ir izdota reģistrācijas apliecība Anglijā. Ar 2014. gada 29. septembra lēmumu *RDW* noraidīja personas Z reģistrācijas pieteikumu.

28 Savos 2014. gada 10. februāra un 29. septembra lēmumos *RDW* norādīja, ka tā ir atteikusi reģistrāciju tāpēc, ka attiecīgie transportlīdzekļi, nebūdami atbilstīgi Direktīvā 2007/46 noteiktajām tehniskajām prasībām, nav transportlīdzekļi nedz šīs direktīvas 3. panta izpratnē, nedz Direktīvas 1999/37 2. panta a) punkta izpratnē, un tādējādi pēdējā no minētajām direktīvām šajā lietā nav piemērojama. Katrā ziņā – ja arī šie transportlīdzekļi ietilptu Direktīvas 1999/37 piemērošanas jomā – *RDW* uzskata, ka reģistrācijas apliecības, ko attiecībā uz minētajiem transportlīdzekļiem jau ir izdevušas citu dalībvalstu iestādes, nav saskaņotas reģistrācijas apliecības šīs nupat minētās direktīvas izpratnē un tāpēc tās nav jāatzīst, pamatojoties uz šo direktīvu. *RDW* arī uzskata, ka pēc šīm apliecībām šos transportlīdzekļus identificēt nav iespējams. Visbeidzot, *RDW* ieskatā attiecīgajiem transportlīdzekļiem to pašreizējā veidolā nekādā gadījumā nebūtu ticis atļauts piedalīties ceļu satiksmē laikā, kad tika veikta to pirmreizējā reģistrācija, attiecīgi 1950. un 1938. gadā, un no tās rīcībā esošās informācijas skaidri neizriet, ka šie transportlīdzekļi būtu individuāli apstiprināti, lai tos varētu pēc pārveidošanas šādi apstiprināt.

29 Par lēmumiem atteikt gan personu X un Y, gan personas Z lūgto reģistrāciju, šīs personas cēla prasības tiesā. Pirmajā instancē lietas izskatījušās tiesas uzskata, ka attiecīgie transportlīdzekļi ietilpst Direktīvas 1999/37 piemērošanas jomā un ka tāpēc šī direktīva ir piemērojama, un tie ir jāidentificē, pamatojoties uz to reģistrācijas apliecībām, kas minētās direktīvas mērķiem ir uzskatāmas par saskaņotām apliecībām. Tādējādi šīs tiesas uzskatīja, ka *RDW* bija pienākums izdot Nīderlandes reģistrācijas apliecību personām X un Y un ka par personas Z iesniegto reģistrācijas pieteikumu *RDW* ir jālemj no jauna.

30 Par šiem spriedumiem *RDW* iesniedza apelācijas sūdzības iesniedzējtiesā. Arī personas X un Y šajā tiesā iesniedza apelācijas sūdzību par spriedumu viņas skarošajā lietā.

31 Iesniedzējtiesa norāda, ka strīds ir par to, vai *RDW*, neatzīstot attiecībā uz "Bentley" un "Alvis" marku transportlīdzekļiem izdotos reģistrācijas dokumentus, lai šos transportlīdzekļus reģistrētu Nīderlandē, ir pārkāpusi Direktīvas 1999/37 4. panta gaismā interpretēto Noteikumu par reģistrācijas apliecībām 25.b pantu, un tāpēc ir jānoskaidro, vai šī direktīva ir piemērojama. Šī tiesa piebilst, ka šie dokumenti formas ziņā atbilst šajā direktīvā paredzētajam paraugam, taču tajos nav norādītas kādas obligātas ziņas, kuras gan ir viegli noskaidrojamas, apskatot transportlīdzekli. Visbeidzot minētā tiesa prāto, vai *RDW* – gadījumā, kad tai tiek lūgts atzīt kādas citas dalībvalsts izdotu reģistrācijas apliecību, – drīkst veikt attiecīgo transportlīdzekļu apskati, lai noskaidrotu, vai tie atbilst Direktīvā 2007/46 paredzētajām tehniskajām prasībām.

32 Uzskatot, ka tās izskatīšanā esošo un tās apvienoto lietu atrisinājums ir atkarīgs no Direktīvu 1999/37 un 2007/46 normu interpretācijas, *Raad van State* (Valsts padome, Nīderlande) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai [Direktīva 1999/37] ir piemērojama mehāniskajiem transportlīdzekļiem, kuri pastāvēja jau pirms 2009. gada 29. aprīļa, proti, dienas, no kuras dalībvalstīm ir jāpiemēro tiesību normas un administratīvie noteikumi, kas nepieciešami, lai īstenotu [Direktīvu 2007/46/EK]?

2) Vai mehāniskais transportlīdzeklis, kurš ir samontēts gan no būtiskām sastāvdaļām, kas izgatavotas pirms Direktīvas 2007/46 stāšanās spēkā, gan no būtiskām sastāvdaļām, kas pievienotas tikai pēc tam, ir mehāniskais transportlīdzeklis, kas pastāvēja jau pirms šīs direktīvas stāšanās spēkā, vai arī tas ir uzskatāms par transportlīdzekli, kas izgatavots tikai pēc tam?

3) Vai, ņemot vērā Direktīvas 1999/37 3. panta 2. punktu, tās 4. pantā paredzētais atzīšanas pienākums ir spēkā bez ierobežojumiem pat tad, ja reģistrācijas apliecībā pie konkrētiem (saskaņā ar direktīvas pielikumos noteikto – obligāti aizpildāmiem) Kopienas kodiem nav ierakstītas nekādas ziņas, taču šīs ziņas ir viegli noskaidrojamas?

4) Vai saskaņā ar Direktīvas 1999/37 4. pantu ir pieļaujams, ka dalībvalsts atzīst citā dalībvalstī izsniegtu reģistrācijas apliecību, tomēr veicot attiecīgā transportlīdzekļa tehnisko apskati Direktīvas 2007/46 24. panta 6. punkta izpratnē, un – ja transportlīdzeklis neatbilst dalībvalsts tehniskajiem noteikumiem – secināt, ka ir jāatsakās izdot reģistrācijas apliecību?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

33 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 1999/37 2. panta a) punkts, lasot to kopsakarā ar Direktīvas 2007/46 3. panta 11. un 13. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka Direktīva 1999/37 ir piemērojama attiecībā uz dokumentiem, ko dalībvalstis izdevušas, reģistrējot transportlīdzekļus, kas izgatavoti pirms 2009. gada 29. aprīļa, proti, dienas, kad beidzās Direktīvas 2007/46 transponēšanas termiņš.

34 Direktīvas 1999/37 2. panta a) punktā ir noteikts, ka šīs direktīvas mērķiem par transportlīdzekli ir uzskatāms ikviens transportlīdzeklis, kas atbilst Direktīvas 70/156 2. pantā esošajai definīcijai.

35 No tā izriet, ka kopš Direktīvas 1999/37 pieņemšanas dienas tā bija piemērojama attiecībā uz transportlīdzekļiem, kam piedalīties ceļu satiksmē bija atļauts līdz 2009. gada 29. aprīlim.

36 Šo konstatējumu apstiprina Direktīvas 1999/37 3. panta 2. punkts, kurā ir noteikts, ka gadījumā, ja pirms šīs direktīvas īstenošanas reģistrētam transportlīdzeklim tiek izdota jauna reģistrācijas apliecība, dalībvalstis izmanto šajā direktīvā noteikto apliecības paraugu un drīkst izvēlēties tajā norādīt tikai tās ziņas, par kurām ir pieejami vajadzīgie dati.

37 Proti, šajā tiesību normā ir īpašs noteikums attiecībā uz transportlīdzekļiem, kas ir reģistrēti, pirms tika īstenota Direktīva 1999/37, kura saskaņā ar tās 8. pantā noteikto bija jātransponē līdz 2004. gada 1. jūnijam.

38 Minēto konstatējumu apstiprina arī Direktīvas 1999/37 mērķis, proti, saskaņojot reģistrācijas apliecības – kā redzams tās 6. apsvērumā – veicināt iepriekš citā dalībvalstī reģistrētu transportlīdzekļu atkārtotu izmantošanu. Tātad izslēgt no šīs direktīvas piemērošanas jomas reģistrācijas dokumentus, ko dalībvalstis ir izdevušas attiecībā uz transportlīdzekļiem, kas izgatavoti līdz 2009. gada 29. aprīlim, būtu pretrunā šim mērķim.

39 Šo konstatējumu nevar mainīt tas apstāklis vien, ka Direktīva 70/156 kopš 2009. gada 29. aprīļa ir atcelta ar Direktīvu 2007/46, kuras 49. pantā ir noteikts, ka atsauces uz minēto atcelto direktīvu ir uzskatāmas par atsaucēm uz Direktīvu 2007/46 un lasāmas saskaņā ar šīs pēdējās XXI pielikumā ietverto atbilstības tabulu.

40 Šajā XXI pielikumā patiešām ir redzams, ka atsauces uz Direktīvas 70/156 2. pantu ir lasāmas kā atsauces uz Direktīvas 2007/46 3. pantu. Patiesība ir arī gan tas, ka saskaņā ar šā 3. panta 11. punktu, lasot to kopsakarā ar tā 13. punktu, mehāniskais transportlīdzeklis var būt vai nu pabeigts, vai vairākos posmos pabeigts, vai nepabeigts, gan tas, ka saskaņā ar minētā 3. panta 19.–21. punktā noteikto

nepabeigts transportlīdzeklis ir jāpabeidz atbilstoši Direktīvā 2007/46 noteiktajām tehniskajām prasībām, savukārt vairākos posmos pabeigts transportlīdzeklis un pabeigts transportlīdzeklis šīm prasībām atbilst.

41 Tomēr atsauce uz Direktīvas 2007/46 3. pantu, kas ir izdarīta tālab vien, lai definētu terminu "transportlīdzeklis", nav interpretējama tādējādi, ka ar to būtu noteikts pienākums ievērot minētās tehniskās prasības attiecībā uz transportlīdzekļiem, kam piedalīties ceļu satiksmē bija atļauts līdz 2009. gada 29. aprīlim.

42 Proti, jānorāda – kā to dara arī Komisija – ka šādas tehniskās prasības saskaņā ar pašas Direktīvas 2007/46 1. pantu ir piemērojamas tikai jaunu transportlīdzekļu apstiprināšanai no 2009. gada 29. aprīļa.

43 Tātad uz pirmo jautājumu ir atbildams, ka Direktīvas 1999/37 2. panta a) punkts, lasot to kopsakarā ar Direktīvas 2007/46 3. panta 11. un 13. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka Direktīva 1999/37 ir piemērojama attiecībā uz dokumentiem, ko dalībvalstis izdevušas, reģistrējot transportlīdzekļus, kas izgatavoti pirms 2009. gada 29. aprīļa, proti, dienas, kad beidzās Direktīvas 2007/46 transponēšanas termiņš.

Par otro jautājumu

44 Ņemot vērā uz pirmo jautājumu sniegto atbildi, uz otro jautājumu nav jāatbild.

Par trešo jautājumu

45 Ar trešo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 1999/37 4. pants, lasot to kopsakarā ar šīs direktīvas 3. panta 2. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tās dalībvalsts iestādes, kurā tiek lūgts pārreģistrēt lietotu transportlīdzekli, ir tiesīgas atteikties atzīt šā transportlīdzekļa iepriekšējās reģistrācijas vietas dalībvalsts izdotu reģistrācijas apliecību tāpēc, ka tajā trūkst kādu apliecībās obligāti norādāmo ziņu, kuras gan ir viegli noskaidrojamas.

46 Visupirms, jau no paša Direktīvas 1999/37 4. panta – kurā paredzēts, ka reģistrācijas apliecība, ko atbilstoši šīs direktīvas pielikumā esošajam paraugam izdevusi kāda dalībvalsts, pārējām dalībvalstīm ir jāatzīst, lai to pārreģistrētu šajās dalībvalstīs – formulējuma izriet, ka šajā pantā dalībvalstīm nav paredzēta nekāda rīcības brīvība attiecībā uz transportlīdzekļu reģistrācijas apliecību atzīšanas principa ievērošanu (spriedums, 2012. gada 6. septembris, Komisija/Beļģija, C-150/11, EU:C:2012:539, 73. punkts).

47 Tiesa ir nospriedusi, ka Direktīva 1999/37 neļauj dalībvalstīm pieprasīt kādu citu dokumentu, izņemot reģistrācijas apliecību, tāda transportlīdzekļa gadījumā, kas iepriekš reģistrēts citā dalībvalstī (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 6. septembris, Komisija/Beļģija, C-150/11, EU:C:2012:539, 79. punkts).

48 Tomēr Tiesa ir uzskatījusi, ka dalībvalsts ir tiesīga pirms iepriekš kādā citā dalībvalstī reģistrēta transportlīdzekļa reģistrācijas veikt šā transportlīdzekļa identificēšanu un tālab prasīt tā uzrādīšanu fiziskai apskatei, lai pārliecinātos par to, vai minētais transportlīdzeklis faktiski atrodas tās teritorijā un atbilst reģistrācijas apliecībā norādītajām ziņām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2007. gada 20. septembris, Komisija/Nīderlande, C-297/05, EU:C:2007:531, 54., 55. un 57.–63. punkts).

49 Šādu uzrādīšanu Tiesa kvalificēja kā vienkāršu administratīvu formalitāti, kas neparedz nekādu papildu pārbaudi, bet ietilpst pašā reģistrācijas pieteikuma apstrādē un ar to saistītās procedūras norisē (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2007. gada 20. septembris, Komisija/Nīderlande, C-297/05, EU:C:2007:531, 58. punkts).

50 Runājot par Direktīvas 1999/37 mērķiem, ir jāatgādina, ka ar šo direktīvu ir iecerēts sekmēt brīvu dalību ceļu satiksmē citu dalībvalstu teritorijā, kā priekšnosacījumu tāda transportlīdzekļa reģistrācijai, kas iepriekš bijis reģistrēts citā dalībvalstī, prasot dokumentu, kas apliecina transportlīdzekļa reģistrāciju un tehniskos parametrus, ar mērķi veicināt tādu transportlīdzekļu atkārtotu izmantošanu, kas iepriekš reģistrēti citā dalībvalstī, kā arī veicināt pareizu iekšējā tirgus darbību (spriedums, 2012. gada 6. septembris, Komisija/Beļģija, C-150/11, EU:C:2012:539, 74. punkts).

51 Turklāt minētās direktīvas 4. apsvērumā ir teikts, ka ir jābūt iespējai pēc reģistrācijas apliecības satura pārbaudīt, vai vadītāja apliecību saņēmusī persona brauc tikai ar tās kategorijas transportlīdzekļiem, kuriem tai ir atļauja, un šāda pārbaude palīdz uzlabot drošību uz ceļiem.

52 Tālab attiecīgajam transportlīdzeklim, lai tas varētu tikt pārreģistrēts citā dalībvalstī, ir jābūt identificējamam pēc reģistrācijas apliecības, ko iepriekš ir izdevusi kāda dalībvalsts, un jāatbilst šajā apliecībā norādītajām ziņām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2007. gada 20. septembris, Komisija/Nīderlande, C-297/05, EU:C:2007:531, 54.–56. punkts), tādējādi nodrošinot, ka tiek ievērotas ceļu satiksmes drošības prasības.

53 Jāpiebilst, ka Direktīvas 1999/37 3. panta 2. punktā ir noteikts, ka gadījumā, ja – kā tas ir pamatlietās – jauna reģistrācijas apliecība tiek izdota attiecībā uz pirms 2004. gada 1. jūnijā notikušās šīs direktīvas īstenošanas reģistrētu transportlīdzekli, dalībvalstis drīkst izvēlēties tajā norādīt tikai tās ziņas, par kurām ir pieejami vajadzīgie dati.

54 Kā savu secinājumu 67. punktā norāda ģenerāladvokāts, tas, ka dalībvalstis izmanto šo izņēmumu, vēl nenozīmē, ka šī reģistrācijas apliecība pēc tam vairs nebūtu jāatzīst.

55 Tomēr, tā kā no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka vismaz dažas no pamatlietā aplūkotajās reģistrācijas apliecībās iztrūkstošajām ziņām, kā, piemēram, par vietu skaitu, ir viegli noskaidrojamas, šīs ziņas ir jāuzskata par šo apliecību sagatavošanas brīdī pieejamām. Turklāt, tā kā pamatlietā aplūkotie transportlīdzekļi ir tikuši būtiski pārveidoti, vairāki svarīgi tehniskie parametri šajās reģistrācijas apliecībās nebija norādīti un *RDW* uzskatīja, ka tā nespēj šos transportlīdzekļus identificēt.

56 Šajā ziņā ir jānorāda – kā izriet no šā sprieduma 48. punkta – ka ziņām, kas norādītas reģistrācijas apliecībā, kura izdota pirms šīs direktīvas īstenošanas, ir jāatbilst šajā apliecībā aprakstītajam transportlīdzeklim un jāļauj identificēt attiecīgo transportlīdzekli, veicot tādu vienkāršu pārbaudi kā šā sprieduma 48. un 49. punktā minētā, kurai nav vajadzīga papildu kontrole.

57 Gadījumā, ja tas tā nav, tās dalībvalsts iestādes, kurā tiek lūgts pārreģistrēt transportlīdzekli, kurš iepriekš bijis reģistrēts kādā citā dalībvalstī, ir tiesīgas atteikties atzīt šādu apliecību.

58 Savukārt pamatlietās izspriežamajās situācijās iesniedzējtiesai ir jāpārbauda ne tikai tas, vai pamatlietā aplūkotajās apliecībās ierakstītās ziņas atbilst tajās aprakstītajiem transportlīdzekļiem, bet arī tas, vai pēc tām šos transportlīdzekļus ir iespējams identificēt.

59 Ievērojot iepriekš izklāstīto, uz trešo jautājumu ir atbildams, ka Direktīvas 1999/37 4. pants, lasot to kopsakarā ar šīs direktīvas 3. panta 2. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tās dalībvalsts iestādes, kurā tiek lūgts pārreģistrēt lietotu transportlīdzekli, ir tiesīgas atteikties atzīt šā transportlīdzekļa iepriekšējās

reģistrācijas vietas dalībvalsts izdotu reģistrācijas apliecību, ja tajā trūkst kādu obligāti norādāmu ziņu, ja tajā norādītās ziņas neatbilst minētajam transportlīdzeklim un ja šo transportlīdzekli pēc šīs apliecības nav iespējams identificēt.

Par ceturto jautājumu

60 Ar ceturto jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2007/46 24. panta 6. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas ļauj veikt tehnisko apskati attiecībā uz transportlīdzekli, kas ir reģistrēts kādā dalībvalstī, kad tas tiek uzrādīts pārreģistrēšanai kādā citā dalībvalstī.

61 Direktīva 2007/46, tostarp tās 24. pants, – kā norādīts šā sprieduma 42. punktā – attiecas tikai uz jauniem transportlīdzekļiem.

62 Savukārt pamatlietās aplūkotie transportlīdzekļi ir lietoti transportlīdzekļi, kas ir izgatavoti attiecīgi 1950. un 1938. gadā.

63 Kā pareizi norāda Komisija, jautājums par to, vai šie transportlīdzekļi kopš to izgatavošanas gada ir vai nav pārveidoti tik lielā mērā, ka tie būtu pielīdzināmi jauniem transportlīdzekļiem un šādā gadījumā galu galā būtu jāapstiprina individuāli, pamatlietās nerodas, jo nav strīda par to, ka minētie transportlīdzekļi nav būtiski pārveidoti laikposmā no reģistrācijas apliecību izdošanas līdz brīdim, kad tika iesniegti pieteikumi to reģistrēšanai Nīderlandes transportlīdzekļu reģistrā.

64 Šajos apstākļos šie transportlīdzekļi nav uzskatāmi par jauniem transportlīdzekļiem Direktīvas 2007/46 izpratnē, un tāpēc minētās direktīvas 24. panta 6. punkts tiem nav piemērojams.

65 Tomēr apstāklis, ka valsts tiesa savu lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu ir izteikusi, formāli atsaucoties uz noteiktām Savienības tiesību normām, neliedz Tiesai sniegt šai tiesai visas interpretācijas norādes, kas tai varētu būt noderīgas, izspriežot izskatāmo lietu, neatkarīgi no tā, vai minētā tiesa savu jautājumu formulējumā uz tām ir vai nav atsaukusies. Tālab Tiesas ziņā ir no visa valsts tiesas iesniegtās informācijas kopuma, it īpaši no lēmuma lūgt prejudiciālu nolēmumu pamatojuma, izdibināt, kuriem Savienības tiesību elementiem, ņemot vērā strīda priekšmetu, ir nepieciešama interpretācija (spriedums, 2016. gada 29. septembris, *Essent Belgium*, C-492/14, EU:C:2016:732, 43. punkts un tajā minētā judikatūra).

66 Šajā lietā no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka *RDW* ir konstatējusi, ka pamatlietā aplūkotie transportlīdzekļi kopš dienas, kad tie pirmo reizi tika izmantoti ceļu satiksmē, ir tikuši būtiski pārveidoti un ka iesniegtajās apliecībās iztrūkst vairāku ziņu. Taču, kā norāda Komisija, gadījumā, ja šie konstatējumi radītu šaubas par šo transportlīdzekļu drošību ceļu satiksmē – un to pārbaudīt ir iesniedzējtiesas ziņā – pamatlietā aplūkotajā situācijā varētu būt piemērojama Direktīva 2009/40.

67 Šajā ziņā šīs direktīvas 3. panta 2. punktā ir noteikts, ka pierādījumus, kas citā dalībvalstī izdoti, lai pierādītu, ka attiecīgajā dalībvalstī reģistrētam mehāniskajam transportlīdzeklim ir sekmīgi nokārtota tehniskā apskate, kas atbilst vismaz šīs direktīvas noteikumiem, visas dalībvalstis atzīst tā, it kā tās pašas būtu izdevušas šos pierādījumus. Savukārt minētās direktīvas 5. panta a) punktā ir skaidri noteikts, ka dalībvalstis var paredzēt pirmās obligātās tehniskās apskates dienu pirms šajā direktīvā noteiktā termiņa un attiecīgā gadījumā prasīt, lai transportlīdzeklim tiktu veikta apskate pirms reģistrācijas.

68 No Tiesas judikatūras izriet, ka iepriekš kādās citās dalībvalstīs reģistrētu transportlīdzekļu gadījumā dalībvalstīm principā ir pienācīgi jāņem vērā šajās citās dalībvalstīs veikto tehnisku apskašu rezultāti un attiecībā uz šiem transportlīdzekļiem nedrīkst tikt noteikts vispārīgs un sistemātisks pienākums veikt tehnisko apskati (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2008. gada 5. jūnijs, Komisija/Polija, C-170/07,

nav publicēts, EU:C:2008:322, 39. un 44. punkts, kā arī 2012. gada 6. septembris, Komisija/Beļģija, C-150/11, EU:C:2012:539, 62. punkts). Tomēr, ievērojot, cik nozīmīgs ir mērķis garantēt ceļu satiksmes drošību Savienībā, kuram – kā redzams no Direktīvas 2009/40 2. apsvēruma – ir paredzēta minētā direktīva, ir iespējams, ka dalībvalsts nosaka, ka pirms importēta transportlīdzekļa reģistrēšanas šajā dalībvalstī ir veicama šā transportlīdzekļa apskate, ja – lai arī ņemot vērā citā dalībvalstī veikto tehnisko apskašu rezultātus – ir konkrētas pazīmes, kas liecina par to, ka minētais transportlīdzeklis faktiski apdraud ceļu satiksmes drošību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 6. septembris, Komisija/Beļģija, C-150/11, EU:C:2012:539, 59.–61. punkts).

69 Līdz ar to uz ceturto jautājumu ir atbildams, ka Direktīvas 2007/46 24. panta 6. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā paredzētais regulējums nav piemērojams attiecībā uz lietotu transportlīdzekli, kas jau ticis reģistrēts kādā dalībvalstī, kad tas saskaņā ar Direktīvas 1999/37 4. pantu tiek uzrādīts pārreģistrēšanai kādas citas dalībvalsts par to atbildīgajā iestādē. Tomēr, ja ir pazīmes, kas liecina par to, ka šis transportlīdzeklis apdraud ceļu satiksmes drošību, šī iestāde saskaņā ar Direktīvas 2009/40 5. panta a) punktu drīkst prasīt, lai minētajam transportlīdzeklim pirms tā reģistrācijas tiktu veikta apskate.

Par tiesāšanās izdevumiem

70 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

1) **Padomes Direktīvas 1999/37/EK (1999. gada 29. aprīlis) par transportlīdzekļu reģistrācijas dokumentiem 2. panta a) punkts, lasot to kopsakarā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2007/46/EK (2007. gada 5. septembris), ar ko izveido sistēmu mehānisko transportlīdzekļu un to piekabju, kā arī tādiem transportlīdzekļiem paredzētu sistēmu, sastāvdaļu un atsevišķu tehnisku vienību apstiprināšanai, 3. panta 11. un 13. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka Direktīva 1999/37 ir piemērojama attiecībā uz dokumentiem, ko dalībvalstis izdevušas, reģistrējot transportlīdzekļus, kas izgatavoti pirms 2009. gada 29. aprīļa, proti, dienas, kad beidzās Direktīvas 2007/46 transponēšanas termiņš.**

2) **Direktīvas 1999/37 4. pants, lasot to kopsakarā ar šīs direktīvas 3. panta 2. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tās dalībvalsts iestādes, kurā tiek lūgts pārreģistrēt lietotu transportlīdzekli, ir tiesīgas atteikties atzīt šā transportlīdzekļa iepriekšējās reģistrācijas vietas dalībvalsts izdotu reģistrācijas apliecību, ja tajā trūkst kādu obligāti norādāmu ziņu, ja tajā norādītās ziņas neatbilst minētajam transportlīdzeklim un ja šo transportlīdzekli nav iespējams pēc šīs apliecības identificēt.**

3) **Direktīvas 2007/46 24. panta 6. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā paredzētais regulējums nav piemērojams attiecībā uz lietotu transportlīdzekli, kas jau ticis reģistrēts kādā dalībvalstī, kad tas saskaņā ar Direktīvas 1999/37 4. pantu tiek uzrādīts pārreģistrēšanai kādas citas dalībvalsts par to atbildīgajā iestādē. Tomēr, ja ir pazīmes, kas liecina par to, ka šis transportlīdzeklis apdraud ceļu satiksmes drošību, šī iestāde saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2009/40/EK (2009. gada 6. maijs) par mehānisko transportlīdzekļu un to piekabju tehniskajām apskatēm 5. panta a) punktu drīkst prasīt, lai minētajam transportlīdzeklim pirms tā reģistrācijas tiktu veikta apskate.**

[Paraksti]